

øvrigt troer, at Loven af 14de April 1852 ligefrem hjemler Indenrigsministeriet Bemyndigelse til, nemlig at anvende en Sum af indtil 500 Rd.; det er jo ogsaa erkjendt, at et saadant Krav i, alfsald kan komme frem ved en Tillægsbevilling; men hvor Sagen staaer saaledes, forekommer det mig paa den anden Side, at Udvalget og Thinget ikke have Grund til at foretage nogen Nedsættelse. Det er klart, at selv om det fulde Beløb, der er foreslaaet, bevilges, og det kun er en Bemyndigelse til at anvende Summen, der gives, vil det Spørgsmaal, om Indenrigsministeren vil anvende det Hele, være afhængigt af den Maade, hvorpaa Arbejdet fremmes ved Dvertiendecommissionen. — Fordi det hele Beløb bevilges, bliver det ikke nødvendigviis eller ubetinget brugt.

Sfcherning: Indtil det Tidspunkt, for hvilket Loven efter sin oprindelige Bestemmelse var bestemt at skulle gjælde, var udløben, var upaatviselig det Raisonnement, som den ærede Indenrigsminister nu har ført, strengt taget rigtigt, dog kun under enhver Omstændighed — ligesom ved enhver anden Lov, der berettiger til Udgift — forsaavidt Finantsloven ved sin aarlige Bevilling giver Midlerne dertil; giver Finantsloven ved sin aarlige Bevilling ikke Midlerne dertil, saa ligger deri, at Indenrigsministeriet igjen fra sin Side er berettiget til at lade Sagen fremme saa meget som muligt. Den Berettigelse, som § 19 indeholder, har imidlertid kun sin Betydning, saalænge Loven er i Virksomhed, og den er strengt taget bunden til en vis Periode. Nu forekommer det mig som en naturlig Følge, at den Forandring, der her er foreslaaet, og som, hvad Summen angaaer, jo er ubetydelig, om trent vil sige saa meget, at Rigsdagen maa vente, at, om jeg maa bruge det Udtryk, en Afgjørelses-, en Afslutnings-Lov med Hensyn til denne hele Sag kommer frem i næste Sæsson, hvorved da de Midler, som muligviis kunne være nødvendige for at tilendebringe den hele Sag, blive begjærte, og hvorved tillige fastsættes visse Betingelser for at faae den engang tilendebragt. Jeg troer næsten, at den ærede Minister er af samme Formening, at man nemlig maa komme til at gjøre noget Saadant, for at

kunne komme til at sige: nu er den Sag virkelig tilendebragt, og hvad der til den Tid ikke er steet, maa være til deres Skade, som have forsømt det.

Sasle: Jeg er ganske enig med den foregaaende Taler i, at denne Sag snart maa tilendebringes, men Ulykken er, at de, som have forsømt Noget i denne Henseende, maa skee ikke ere de, som komme til at lide derunder. Der har hyppigt været ført Klage over Dvertiendecommissionens Langsomhed; det har været Udvalget bekjendt og det er egentlig det, som har gjort, at vor Opmærksomhed er bleven hen draget paa det Paafaldende i, at der endnu heuligger saa mange Sager fra 1855. Forretningsgangen har jo i Reglen været den, at der er blevet tilskrevet Tiendeydere og Tiendeeiere og forlangt Erklæringer af dem, og derefter har Dvertiendecommissionen afgivet Kjendelse. Jeg tør ganske bestemt paastaae, da det er Noget, jeg kan bevise, at der i en Tid, hvor der kun var saa Sager at foretage, har været Tilfælde, hvor Dvertiendecommissionen næsten har været 3 Aar om en enkelt Sag. Derfor troer jeg, det er en absolut Nødvendighed, at man sætter Dvertiendecommissionen en bestemt Grændse, da man ellers maa frygte for, at den aldrig vil blive færdig. Naar den kan have brugt en saa urimelig Tid, som det er bekjendt nok, at den har brugt til de tidligere Sager, og naar den endnu har 60 Sager tilbage, saa maa man frygte for, at det varer saalænge, at man aldrig faaer Ende paa dem, og det er en stor Ubehagelighed baade for Tiendeeierne og for Tiendeyderne, thi Undertiendecommissionens Kjendelse har jo ingen Magt, saalænge Dvertiendecommissionens Kjendelse endnu ikke er falden, og det maa altsaa saalænge betragtes, som om der endnu ingen Accord var afsluttet. Det forekommer mig saaledes, at der er meget gode Grunde for Thinget til at holde fast paa den Indskilling, som Udvalget har fremsat, hvorved Dvertiendecommissionen vil blive hævet, hvilket jo vil være en naturlig Følge af, at den ikke kan erholde Gage længere end en Deel af det kommende Finantsaar, og saa maa der tages en Bestemmelse med Hensyn til